

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. február 2.
(vasárnap)**

Horváth Géza

JÉZUS A TEMPLOMBAN

Énekek: 65,1; 246;378,2; 198

Lekció: Lukács 2,41-52

Alapige: Lukács 2,49b

Imádkozzunk!

Mennyet és földet alkotó hűséges, teremtő Istenünk, mi is valljuk a zsoltár-íróval együtt, hogy tied a dicséret. És nemcsak a dicséret, hanem a magasztalás, a hálaadás, tied az áldás, Urunk. Téged szeretnénk egy szívvel és egy szájjal most a gyülekezet közösségében áldani azért, mert te vagy az Isten, és mert örökkévaló, mindenható és mindenütt jelenvaló vagy. Te teremtettél mindent, és te fogsz újjáteremteni majd mindent egyszer.

A teremtés és az újjáteremtés között csodálatos irgalmadból és szeretetedből hívod ki és gyűjtöd egybe a te megváltott népedet. És köszönjük, hogy azok jönnek is mindenünnen. Köszönjük, hogy nem lehet ellenállni a te vonzásodnak, hatalmadnak, hívásodnak, a „jőjj és kövess engem” örök üzenetének és örök felszólításának.

Köszönjük, hogy így jöhettünk fel ide a templomba, a hajlékba, és így lehetünk itt a te igéd hallására, befogadására. Vágyakozó szívvel vallhatjuk meg azt neked, hogy csak Jézus Krisztusért jöhetünk, őérette engedsz magad elé bennünket. Ő az, aki megbékéltetett a mi irányunkba, hogy ne ítélettel, elmarasztalással, hanem kegyelemmel és hívással jőjj felénk, Édesatyánk.

Köszönjük, hogy ő tart meg bennünket, a mi hűséges Urunk, hogy minden bűnünk, vétünk, mulasztásunk, hiányosságunk, tökéletlenségünk ellenére is olyan szeretettel hordoztál bennünket, indítasz bűnlátásra és a bűn elhagyására.

Kérünk Téged, erősíts meg most bennünket igédén keresztül! Szólj hozzánk, Urunk, mert erre van nekünk szükségünk! Hadd legyen a te beszéded gyógyító erő, vigasztaló szó, figyelmeztető bátorítás a mi számunkra!

Kérünk Téged, hogy üresíts meg most bennünket, hadd tudjuk elhagyni azokat a gondokat, bánatokat, és mindazt, amivel idejöttünk, ami még talán

JÉZUS A TEMPLOMBAN

az úton is foglalkoztatott bennünket. Engedd meg, hogy amint vagyunk, úgy járjunk most eléd, a kegyelem királyi székéhez és az irgalom forrásához.

Köszönjük, hogy Jézus Krisztusért irgalmas Isten vagy, és ezért kérünk, hogy a veled való közösségben hadd újuljon a mi hitünk, hadd erősödjön a mi reménységünk. Az a nagy hiedelem, amiről énekeltünk a zsoltárban, az a nagy, magunkat rád bízó hit és engedelmesség hadd legyen úrrá az életünkben!

Jövel Szentlélek Úristen, világosíts meg bennünket az evangélium örök üzenetével!

Ámen.

Igehirdetés

Az előbb felolvasott igeszakasz egy versét olvasom, testvérek, az igehirdetés alapigéjeként. A Lukács írása szerinti evangélium 2. fejezetének a 49. versét, itt is a vers második felét, ahol ezt olvassuk: „Avagy nem tudjátok-é, hogy nekem azokban kell foglalatossnak lennem, amelyek az én Atyámnak dolgai?”

Kedves testvérek, a bibliaolvasó kalauzunkban a Lukács írása szerinti evangélium van kiírva. Bár én mindig visszasírom egy kicsit azt, amikor a Lukács evangéliumát adventben kezdtük el olvasni, és a 2. része mindig karácsonyra esett, és így mentünk aztán végig úgy, hogy majd nagyhétre, nagypéntekre és húsvétra pedig az evangéliumból a nagypénteki és a húsvéti történet került elénk. Amikor elolvastam, arra gondoltam, hogy mégse erről kellene szólni a napi ige kapcsán, de aztán Isten Szentleke ezt az egyetlen mondatot mindig ott dalolta a szívemben, hogy: „Hát nem tudjátok, hogy nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom?” – amit Jézus mond 12 éves korában szüleinek a templomban.

A zsidó előírások és törvények szerint háromszor kellett felmenni a családnak a jeruzsálemi templomba, a három nagy ünnepen. De aki nagyon messze lakott, illetve nagyon szegény volt, annak is legalább egyszer fel kellett menni a templomba. Innen tudjuk, hogy Mária és József valószínűleg nem voltak tehetős emberek, mert egyszer mentek fel évente a templomba. Így olvassuk: „évenként feljártak Jeruzsálembe a húsvét ünnepére”. Jeruzsálem lakossága akkor, Jézus korában, körülbelül 50 ezer volt, és egy ilyen ünnepre, főképpen a páska-ünnepre körülbelül 100-150 ezer zarándok is még odament, és azok napokon keresztül ott voltak, tehát igen csak felduzzadt a városnak a lakossága. És amikor mentek fel a templomba a zarándokok, ezért gyakoroltuk most a 125. zsoltárt, mert többek között ezt is énekelték. Amikor mentek a templomba, ezeket a zarándokénekeket énekelték a 120.-tól a 134. zsoltárig.

Jézust is felviszik, mert egy zsidó gyermeknek 12 éves korában lehetett már hallgatni a Tórárt. Elgondolkoztam azon, hogy addig mi történt? 12 évesen kezdett el Jézus az Isten dolgaival foglalkozni, kérdezgetni a doktorokat? És arra gondoltam, testvérek, hogy 12 éves koráig ő a családi áhítatokon, abban a családi szent légkörben hallhatta Istennek a dolgait. Tehát 12 éves korában csatlakozott a felnőttekhez, hallgathatta a törvény tanítását. Addig pedig a családfőnek volt főképpen a kötelessége, amit a Mózes könyvében olyan szépen olvasunk,

hogy: „Beszéld el ezeket fiaidnak!” Csodálatos dolog lehetett, nem volt még semmilyen technika, nem volt még a családoknál tekercs, hiszen az óriási összegbe került, ha valaki egy töredéket meg tudott venni, hogy ezek a zsidó család-fők beszéltek Istennek nagyságos dolgairól. Elmondták a gyerekeknek, hogy Isten hogyan hozta ki Ábrahámot, milyen szövetséget kötött vele; hogy mentek át a Veres-tengeren, hogy fulladt bele Egyiptom hadserege, a fáraó szekerei és lovai; hogyan énekelt Mózes és Mirjám ott éneket az Úrnak, hogy: „Éneklek az Úrnak, mert fenséges ő, lovat lovasával tengerbe vetett.” Beszéltek Gedeonról, beszéltek a bírákról, beszéltek fogságról, szabadulásról, templomról, áldozatról.

Erre szeretnék, testvéreim, benneteket biztatni, hogy esténként a gyermekeknek erről kellene vagy lehetne beszélni. És ne felejtsük el, hogy az ige azt mondja, hogy „Beszéld el ezeket fiaidnak!” Hogyha a Bibliából olvassuk a történetet, így olvassuk, hogy ez megtörtént, ez igaz, ezt Isten cselekedte hatalmasan, irgalmasan és kegyelmesen. Amikor 12 évesen eljön a templomba valaki, amikor csatlakozik a felnőtt gyülekezethez, a konfirmációra készülő csoport-hoz, addig már ott kell, hogy legyen az alapozás, testvérek! Ne szégyelljétek elővenni, ne szégyelljétek az ige fölé hajolni, mert ez nagyon fontos dolog, hogy 12 éves korig a gyermeknek a szívében már ott legyenek ezek a tanítások és ott legyenek ezek az igék!

Ennek a történetnek van egy történetisége, egy történeti üzenete és egy lelki üzenete, egy kicsit mélyebb üzenete. Eddig erről az ígéről soha nem prédikáltam, és most megláttam azt, hogy bizony ennek az ígének nagy üzenete van a mi számunkra. Hadd hangozzék tehát ez az üzenet!

A 12 éves Jézus ott marad a templomban, és amikor a szülei mennek haza a zarándokok seregében, Jézus visszamaradt Jeruzsálemben, és nem vették észre sem az anyja, sem József. Este veszik észre, tudniillik Mária azt gondolta, hogy biztos Józseffel van, József meg azt gondolta, hogy biztos Máriával van. Valószínűleg a férfiak és a nők külön mentek, és így mindketten azt gondolták, hogy a másikkal megy. És este észreveszik, amikor találkoznak: – Hát nálad sincs? – Nincs. – Hát nálad se volt? – Nem. – Hát akkor keressük meg! Egy napi járőföldet mennek, amikor ezt észreveszik, és amikor visszamennek, hogy Jézust megkeressék, akkor harmadnapra megtalálják őt a templomban.

Először ez tűnt fel, hogy egy nap után veszik észre, tehát visszamennek, az mondjuk még egy nap, de gondolom, hogy még annyi sem, mert most már azért szaporázták a lépteiket egy kicsit, és nem olyan kényelmesen mentek, mint amikor a templomból elmentek, hiszen Jézust elvesztették, meg kell találni a gyermeket! És harmadnapra találják meg a templomban. Vagyis ez azt jelenti, testvérek, hogy minden bizonnyal Jézust először máshol keresték. Nem írja a Biblia, hogy hol. Valószínűnek tartom, hogy először a szálláson, ahol megszálltak, hogy hátha oda ment vissza. Esetleg a piacon vagy a játszótéren. Akkor is volt valami ilyesmi, ha nem is olyan eszközökkel, mint a mostani játszótéren, de a gyerekek ott is megtalálták a játékot. És harmadnapra jutnak el a templomba. Mindenütt keresték tehát, és végül eszükbe jutott, hogy a templomban is lehetne keresni, hátha a templomban van.

Testvérek, nem tudom, hogyha titeket nem találnának a rokonok vagy az ismerősök, vajon gondolnának-e arra, hogy: – Keressük a templomban! Mi mindent bejárnának a családtagjaink, szeretteink, ismerőseink, barátaink! Vajon eszükbe jutna, hogy nem a templomban van-e?

Néhány évvel ezelőtt történt, hogy egy kedves testvérünk a Műegyetem környékén lakott, és egyszer a szomszédok észrevették, hogy két hét elteltével nem szedi ki a leveleit a postaládából. Elkezdtek tanakodni, hogy mit csináljanak, és az első gondolatuk az volt, hogy: – Hívjuk fel a templomot, ahova szokott járni! És így kerestek fel bennünket, mert tudták, hogy ide jár gyülekezetbe. Mondtuk nekik, hogy pontosan tegnap volt szó arról, hogy már két hete nem láttuk. – Akkor szóljunk a rendőrségnek, törjük be az ajtót! – és tényleg így történt. Most csak ebből azt akarom kiemelni, testvéreim, hogy vajon tudják-e a mi szeretteink, testvéreink, hogy a templomban lehet!

Gyermekkoromban volt egy nagyon kedves szomszédom. Sokszor átmentem hozzá, nagyon szerettük egymást, pedig jó néhány év választott el bennünket korban egymástól. Amikor nem volt otthon, és keresték, mert nagy jövedelem volt nála, hogy hol van a szomszéd, akkor azt mondták: – Hát két helyen lehet: vagy a boltba szaladt el, vagy a templomban van!

Testvérek, olyan jellemző, hogy mit jelent nekünk az Isten hajléka, mit jelent nekünk a templom. És mit jelent nekünk a gyülekezet közössége, mit jelent a megszólaló ige? Mit jelent az Úr előtt való elcsendesedés? Mit jelent nekünk a királyi szék előtt való leborulás?

Jézus visszamaradt a templomban, mert ezzel fejezte ki, hogy hova tartozik. Hogy az, amit később fog majd mondani, igaz, és amit majd úgy mond, hogy az én Atyám házáat „rablók barlangjává tettétek”, hogy neki mit jelent az Atya háza. Hallgatta a doktorokat, hallgatta a tanítókat, és kérdezgette őket, és felelt nekik. Azt mondja ezzel nekünk a mai tanítás, ez a mai igeszakasz, hogy mégis ott volt az Istenigéje.

Jézus miért maradt vissza a templomban? Egy üzenetet látok ebben, hiszen a 39. versben az van, hogy amikor Jézus még sokkal kisebb volt, egyszer felmentek Jeruzsálembe: „És mikor mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatértek Galileába, az ő városukba, Názáretbe.” Tehát a szülőkről olvassuk, hogy miután mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, akkor visszatértek. Most, amikor elmennek, bemutatják az áldozatot, a papok elvégzik a liturgiát, a szertartást, Jézus pedig visszamarad a templomban. Mert ő még nem végzett. Mert lehet valamit elvégezni a törvény előírása szerint, lehet valamit letudni, és lehet visszamaradni, mert Jézust nem töltötte be teljesen az, ami ezek alatt a napok alatt történt. Őt nem töltötte be, mert láthatta, hogyan folyik az áldozat, viszik a bakokat, viszik a bikákat, leölik őket, de nincs bűnbánó szív, nincs megtérésre való megszorodás. Az ember nem úgy járul oda az oltár elé Jeruzsálemben, a templomban, hogy levágatják az az áldozat, de ez én helyettem van, nekem kellene itt lenni, enyém lenne az Isten jogos ítélete, elmarasztalása, haragja, én érdemelném, de valaki átveszi helyettem! A hívők úgy néztek arra, hogy egyszer majd a Bárány fog ott állni, „az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét”.

Emlékeztek, amikor Jézus a lombásztrák ünnepén feláll a templomban – a János 7-ben olvassuk –, amikor szintén az ünnep utolsó nagy napja van már, és vége a lombásztrák ünnepének? Jézus feláll, és azt mondja: „Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám, és igyék! Aki hisz én bennem, a mint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.” Mert Jézus úgy érezhette, hogy folyik a liturgia, megvan az istentisztelet, eleget tettünk a törvénynek, felolvastuk azt, amit a törvényből és a prófétákból fel szoktunk olvasni a zsidó szertartás szerint. És akkor Jézus azt mondja: „Ha valaki szomjúhozik...” – mert még mindig maradtak szomjazók! Azok jöjjenek hozzám, hogy megelégtessen az életük.

Jézus Krisztus tehát visszamarad a templomban, mert az Istennel való kapcsolat, a szeretetkapcsolat, a kegyesség számára, ami mindenre hasznos, nem elég az, hogy a törvény előírta. Nem elég, hogy megtettük vagy letudtuk. Nekünk az kell, hogy betöltsön az ő Lelkével bennünket. Nekünk az kell, hogy újjá tegyen, hogy megmosson. Nekünk az kell, hogy megfeddjen. Nekünk az kell, hogy utat mutasson, hogy felragyogtassa az ő országát. Jézus azért marad vissza a templomban, mert mindezzel ki akarja fejezni, testvérek, hogy nem elég hallgatni, ha nincs élő kapcsolat.

De az igének van egy mélyebb üzenete is, testvéreim, mert ezek csak a külső dolgok, amiket most felsoroltam, hogy a szülők visszamennek Jeruzsálembe, József és Mária keresik, és a templomban megtalálják. Ennek az igének a mélyebb üzenete az, amit így fogalmaznék meg, hogy Jézus itt először szólal meg lelki dologban. Ez az első mondata, amit a Bibliából olvasunk, hogy: „nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom”. Amikor ezt a történetet elolvassuk, vegyük észre, hogy a megváltásunk és a fiúvá fogadtatásunk gyökereinél állunk meg. Nem arról van szó, amit sokan gondolnak, hogy Jézus kinek engedelmeskedik. Hogy engedelmeskedik a szüleinek, és engedelmeskedik az Atyának is. Nem csak arról van szó, hogy egy 12 éves serdülő fiú tud a templomban is lenni, hanem a mi megváltásunk, üdvösségünk és az Atyával való szent kapcsolatunk indulását láthatjuk, feltételét és okát szemlélhetjük. Miért? Azért, mert itt jelentetik ki először az a nagy titok, hogy Jézus valóban emberré lett.

Hogyha valaki karácsonykor nem látta volna ezt, akkor most megtudja, hogy Jézus valóban hozzánk hasonló lett mindenben, kivéve a bűnt. Hogy amiről karácsonykor szoltunk az ige alapján, hogy „önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel”, mennyire igaz! Az a Jézus, aki maga az Ige, most kérdez az Igéről. Az a Jézus, aki részt vett a világ teremtésében, akire nézve, aki által minden teremtetett, kérdezi a tanítókat a jeruzsálemi templomban, és felelget nekik.

Ennyire megüresítette magát? Igen, testvérek, mert az 52. vers azt mondja, hogy: „Jézus pedig gyarapodék bölcsességben és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt való kedvességben.” Neki is gyarapodnia kellett ebben ezen a földön. Miért? Azért mert ég és föld teremtő Ura, amikor Megváltóvá lett, és ennyire igaz, hogy „önmagát megüresítette”, emberi formát vett fel.

JÉZUS A TEMPLOMBAN

Neki is növekednie kellett a bölcsességben, és gyarapodnia testben – így olvassuk az igében.

Nemcsak az a lényeges, hogy Jézus ennyire emberré lett, hanem az is, hogy itt jelentetik ki újra, hogy ő az Istennek Fia. Figyeljétek meg, mit ír a Biblia először a 43. versben: „nem vették észre sem József, sem az ő anyja”. Tehát nem arról ír a Biblia, hogy nem vette észre az atya és az anyja, hanem az mondja, hogy nem vette észre József és az ő anyja. Amikor Mária odamegy, és kérdőre vonja Jézust, azt mondja: „Fiam, miért cselekedted ezt velünk? Ímé atyád és én nagy bánattal kerestünk téged.” Itt már az 'atya' szó van, és Jézus erre azt válaszolja: „Miért kerestetek engem? Hát nem tudjátok, hogy nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom?”

Ebben két fontos üzenetet látok. Az egyik az, hogy József valóban saját fiaként szerette Jézust, mert azt mondja Mária: atyád. Tehát itt nem az van, hogy gondviselőd, nevelőapád, hanem Mária azt a szót használja, ami a Bibliában azt jelenti, hogy származás szerinti apa. Jézus pedig azt mondja, hogy: „nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom”. Ugyanezt a szót használja Jézus, tehát ami a görögben a származás szerinti atya. „Nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom” – és Jézus elmondja, hogy ő onnan származik, hogy ő az Isten Fia.

Amit később majd sokszor elmond, hogy: „Én és az Atya egy vagyunk.” Amiről olyan sokszor tesznek bizonyosságot, hogy ő mindennél előbb volt, mindenkinél előbb volt. Azért, testvérek, mert ha ez nem így lenne, akkor nem lenne örök életünk, akkor nem lenne üdvösségünk. Mert ha Jézus nem lesz testté, ha ő nem lesz emberré, akkor nincs megváltás. Ha nem Isten Fia, ha nem onnan származik, akkor nincs megváltás, mert emberi teremtmény Isten bűn miatti haragját nem hordozhatná el. És nem lenne feltámadás sem!

Ezért megszólal ebben Jézus Krisztus kétféle természete. Az első századokban mindig ezért jöttek össze a zsinatok, mert a Sátán mindig ezt igyekezett rombolni. Ma is sokan kétségbe vonják Jézus Krisztus emberi és isteni voltát. Hogy ő emberré lett – nem látszatteste volt, hanem valóságos teste – és ő valóságos Isten, mert az Atyától származik.

Tehát József annyira szerethette, hogy saját fiaként szerette, de Jézus azt mondja: „nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom”.

Azért, testvérek, mert ha ez nem lenne így a Szentírásban, akkor Isten haragja alá rekesztett állapotunkból nem lehetne Jézusnak bennünket kivezetni, és nem tudna bennünket bevezetni az Isten előtti igaz állapotunkba. Mert ez kell az üdvösséghez: kivezetés és bevezetés. Kivezetni a harag alól a váltság által, kivezetni a harag alól az örökkévaló szövetség és vér által. De nem elég kivezetni, hanem be is kell vezetni. És már ebben az igében, a Lukács 2-ben már megszólal nagypéntek, megszólal húsvét, megszólal a halál és feltámadás evangéliuma. Mert nagypéntek azt jelenti, hogy Jézus Krisztus kivezette az övéit a harag és bűn alól, húsvét azt jelenti, hogy bevezette az Isten igazságába, hogy Isten úgy tekint ránk Jézusért, mintha semmi bűnt nem követtünk volna el, sőt mintha mindenben olyan engedelmesek lennénk vagy lettünk volna, mint amilyen Jézus. Ez az üdvösségünk alapja, gyökere, és oka.

A 12 éves Jézus a templomban visszamarad, hogy bizonyosságot tehesen: „nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom”. Ez a „kell” a Szentírásban azt jelenti, hogy azért, mert ez van elrendelve. Beállok abba az akaratba, elfogadom azt a küldetést, amire engem rendelt Isten. És 12 évesen Jézus megérti. Kérdezgette az írástudókat a törvényről, felelgetett nekik, és Jézus világosan érti, hogy erre kellett eljőnie. Amit Péter apostol, a tanítvány először nem ért, mert azt mondja: „Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te véled.” Aki a Gecsemáné kertben kivonja a kardját, mert ő ennek a „kell”-nek a szükségességét még nem igazán érti, és nem igazán éli meg. De Jézus 12 évesen elmondja: „nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom”. Csak nem jött még el az ő órája, de tulajdonképpen kijelenti Jézus az ő istenségét és az ő ember voltát.

És hazament velük, csatlakozott hozzájuk és azt mondja, hogy: „Hát nem tudjátok,...?” De ne marasztaljuk el őket, mert „kiket a bizonyosságoknak ily nagy fellege vesz körül” – ahogy az igében olvassuk –, mi is olyan sokszor nem tudjuk, mi is olyan sokszor elfelejtjük! Azért teszi újból és újból az ige által eléd a megváltás csodájában a bibliai történeteket az Úr, hogy lásd meg, halld meg, értsd meg: Jézus a Megváltó! Őbenne szeret az Atya, őbenne bocsátott meg, őbenne engedi el a tartozásodat. Ahogy Ézsaiásnál olvassuk: nincs rajta kívül Szabadító. Ezért fordulj hozzá teljes hiteddel, teljes szíveddel, ezért keresd őt, ezért légy foglalatós te is az Isten dolgaiban!

Testvérek, mi mivel szoktunk foglalkozni? Mert Jézus visszamarad a templomban. A 65. zsoltárban azt mondja a zsoltáríró: „Hadd teljesejünk meg a te házadnak javaival, a te templomodnak szentségével!” Én kívánom, hogy legyen az a vágy – velem együtt – a te szívedben is, hogy az Istentiszteletet öltösn be bennünket, és tudjunk az Atya dolgaival foglalkozni.

Előző szolgálati helyemen vezettem az idősothont, ahol az időseknek különféle programokat lehetett szerveznünk: kirándulást, farsangot, szilvesztert, stb. Minden reggel fél 9-kor istentisztelet volt, és a mi öregjeink azt mondták, hogy: – Tiszteletes úr, ne tessék semmit szervezni! Nekünk teljesen elég a reggeli fél 9-es istentisztelet, bennünket az teljesen betölt! Olyan jó volt hallani, hogy engem az betölt!

Jézus elmegy a templomba, ott marad a templomban, majd visszamarad, mert be akar töltekezni ezzel. Adja az Úr, hogy te is betöltekezz! Hogy mindaz, amit az ige kínál, amivel táplál, amivel egészséges irányba visz az örök élet felé, mennyei célunk felé, azt megtaláljuk! És te is mondd azt, amit az énekíró mondott: „Mert megtaláltuk, amit lelkünk kedvel, / Megragadjuk hittel, s nem bocsátjuk el!” Legyél így te is a templomban!

Jézus Krisztus egészen másként volt ott a templomban: mint Megváltó, mint Szabadító, mint váltságművét végrehajtani készülő Isten, Istennek Fia, aki emberré lett.

Mi is lehetünk így a templomban! Nem csak a szertartást látom benne vagy vasárnapi programot: „nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom.” Ez a vele való foglalkozás, az igével való foglalkozás adjon neked, testvérem, velem együtt szívbeli örömet!

Imádkozzunk!

Valóban „Te vagy Úr mindenekben, / Ki megjelentéd magad / Szent igéd-ben itt a földön”. Köszönjük, hogy az ígén keresztül lehet téged, Urunk, megismerni, szeretni, előtted hódolni és téged imádni.

Köszönjük az Úr Jézus Krisztust, a te áldott Fiadat, akit azért küldtél, hogy mi is fiak lehessünk. Nem természet szerint, de mégis Szentlelked által született fiak, örökbefogadott gyermekek, akiket teljes jogú gyermekeidként tartasz számon egyedül a Megváltó érdeméért. Olyan csodálatos az, hogy őáltala és őbenne minden a mienk, hogy vele együtt mindennel megajándékozol minket, és mindent biztosítasz nekünk, ami az életre és a kegyességre való.

Szeretnénk megköszönni ezt a történetet, Urunk, amely fölött olyan sokszor átsiklunk, hogy nem is látjuk meg valójában, hogy milyen fontos kijelentés van benne, hogy milyen nagy bizonyosságot tesz a mi váltságunkról.

Köszönjük neked, hogy Jézus Krisztust azért küldted, hogy Üdvözítőnk lenne nekünk. Szabadító a fogságunkból, a bűnből, a megkötözöttségből, önma-gunkból, hamis szívünknek megvigasztalója. Köszönjük neked, hogy őbenne van váltságunk, bűnbocsánatunk, örök életünk. Engedd, hogy hadd szeressük a mi Urunkat valóban hűn s igazán!

Kérünk téged, hogy áldd meg életünket a gyülekezetben, igehallgatásunkat, az ígével való foglalatosságunkat a templomban. Engedd, hogy mi is kérdezzünk! Add, hogy mi is a te igédben gyönyörködjünk!

Kérünk téged betegeinkért, Urunk, gyászolóinkért. Azokért, akik temettek vagy temetni fognak. Köszönjük, hogy te vagy a mi reménységünk, oltalmunk, várunk, kősziklánk.

Köszönjük neked, hogy kezedbe tehetjük hazánkat, nemzetünket és a világszerte szétszóródott református magyar testvéreinket. Kérünk téged, hogy áldd meg őket a maguk helyén, hogy áldássá lehessenek másoknak!

Kérünk téged, hogy hordozz bennünket a jövő hét napjaiban, iskolában, munkahelyen, otthoni teendőinkben! Áldd meg a mi egész életünket!

Ámen.

198. ének

1. Ti keresztyének, dicsérjétek Istent, Kik Úr Jézusnak e földön szolgáltok
És mindenkoron a szent helyen vagytok: Dicsérjétek Istent!

2. Imádkozzatok az Atya Istennek, Jézus nevében hozzá siessetek,
És tiszta szívet hozzá emeljétek: Dicsérjétek Istent!

3. Áldjon meg minket az Atya Úr Isten, Megigazítson a Fiú Úr Isten,
És megszenteljen a Szentlélek Isten Mindenkoron! Ámen.